

efter den indenlandske Industris Tarv, saaledes at Indførelsen tillades forøget, naar Beskæftigelsen indenfor den paagældende svejtsiske Industrigren er tilfredsstillende, medens den til Gængæld nedskæres, naar Arbejdsløshed truer. Forholdstallet ændres imidlertid i hvert enkelt Tilfælde først, efter at Sagen har været forelagt den vedkommende Fagkommission.

For saa vidt angaar Reguleringens Anvendelse overfor de forskellige Lande, kan det bemærkes, at Læder og Fodtøj, Automobiler, visse Droger samt Dynamit er underkastet Importregulering ved Indførelsen over alle Svejts's Grænser. Visse Jernvarer samt Tobakspiber er kun underkastet Importregulering ved Indførelse over den tysk-svejtsiske, den østrigsk-svejtsiske og den fransk-svejtsiske Grænse, medens alle de øvrige Varer, som er optaget paa Fortegnelsen over importregulerede Varer derimod kun er importreguleret ved Indførelse over den tysk-svejtsiske og den østrig-svejtsiske Grænse. Importreguleringen er saaledes i første Række at opfatte som en Antidumping-Foranstaltning.

Fastsættelsen af de til Indførelse fra de forskellige Lande tilladte Kvantiteter og Importreguleringens Iværksættelse i det hele opgives fra svejtsisk Side ikke hidtil at have stødt paa alvorlige Vanskeligheder fra Udlandet. Dette maa dog formentlig ikke alene tilskrives den Omstændighed, at de Lande, mod hvilke Importreguleringen i Særdeleshed har været og er rettet, nemlig Tyskland og Østrig, selv i udstrakt Grad har benyttet sig af Importforbud og Importrestriktioner, men ogsaa at Svejts ikke i handelspolitisk Henseende er afhængigt af disse Lande og f. Eks. ikke har særlige Hensyn at tage til Eksport til og Transit gennem Tyskland af Landbrugsvarer.

Norge.

I Marts Maaned 1918 udstedte den norske Regering Forbud mod Import til Norge af Varer, for hvilke der ikke i Forvejen var erholdt Licens hos vedkommende norske Myndigheder.

I Juni Maaned 1919 ophævedes imidlertid hele Importreguleringssystemet, der nærmest var truffet som Følge af den mellem Norge og de Forenede Stater under Slutningen af Verdenskrigen afsluttede Overenskomst vedrørende Import til Norge af forskellige Varer.

I August 1920 bemyndigedes det norske Handelsdepartement imidlertid til at udfærdige almindelige eller specielle Forbud mod Indførelse af visse Varer fra Udlandet, dog med Licensudstedelse. Importreguleringens Hensigt var væsentlig af Hensyn til Handelsbalancen og Valutaen at standse den overhaandtagende Import af Luksusvarer. I Løbet af August, September, Oktober og December Maaned 1920 udstedes derpaa en Række Importforbud for visse Luksusvarer og mindre nødvendige Varer.

Ved Aarskiftet 1920—21 ændredes den norske Regerings Holdning, navnlig paa Grund af, at det nu ikke alene var Valutareguleringens Hensyn, der gjorde sig gældende ved Spørgsmaalet om Indskrænkning af Vareindførelse, men i Særdeleshed den som Følge af den skarpe udenlandske Konkurrence nødvendiggjorte Hensyntagen til den norske Industri og det ønskelige i at begrænse Arbejdsløsheden mest muligt. Regeringen udtalte sig derfor nu for at gaa den Vej at foretage provisoriske Forhøjelser af Toldsatser for visse Industriprodukter, der var Genstand for indenlandsk Tilvirkning, men hvis Afsætning hemmedes eller umuliggjordes ved udenlandsk Konkurrence, hvorefter saa godt som alle de ovenomhandlede Importforbud ophævedes i Juni og Juli 1921.

Spørgsmaalet om Indførelse af en Importregulering har senere været til Behandling i forskellige Komiteer, senest i den i November 1921 nedsatte Industribeskyttelseskomiteé, der havde til Opgave at undersøge Spørgsmaalet om en Importregulering eventuelt i Form af Importafgifter.

Komiteen afgav i Juni 1922 en Indstilling og berørte i denne de forskellige Muligheder, der har fremstillet sig som Midler til den norske Industris Ophjælpning, men mente ikke at kunne anbefale nogen af disse. Specielt mod Indførelse af Importregulering for visse Varer anførte Komiteen saaledes, at en saadan Ordning foruden i øvrigt at være betænkelig kunde komme til at støde paa internationale Vanskeligheder, idet Lande, med hvilke Norge havde Traktater med Mestbegunstigelsesklausuler, skulde kunne paaberaabe sig nævnte Bestemmelse, for saa vidt Forbudet ramte deres Eksportvarer.